

[Simonsen.]

se spørgsmålet om at leve op til ansvarligheden. Og hvis man ikke vil være med til dette, hvad er da alternativet? Det mangler vi endnu at få at vide, men der er stadig væk en chance for socialdemokratiet til at besinde sig med hensyn til at være med til at føre disse lovforslag igennem.

Men det er klart, at øjnene i denne situation også må blive rettet mod fremskridtspartiet. Der er blevet talt om det uforståelige i de ting, vi har oplevet i de senere dage, og jeg vil sige, at vi har oplevet mange forskellige ting i og for sig fra alle sider, så deri behøver der måske ikke at være så mange problemer. Men det, der står som det centrale for os, er, at et parti, der har søgt at gøre sig til det parti, der ville nå frem til skattelettelser på grundlag af besparelser, ikke er parat, når chancen ligger der. For det er i virkeligheden det, der er tale om.

Under første behandling af disse lovforslag gjorde vi gældende, at betingelsen for, at vi kunne acceptere disse afgiftsforslag, var, at man fik et klart tilsagn fra regeringen om besparelser på 5 mia kr. på finansloven for 1975-76, og at vi ellers fik et klart tilsagn om skattelettelser på ca. 10 mia kr. startende fra 1. januar 1975. Allerede inden afgivelsen af den første betænkning fik vi dette klare tilsagn fra regeringens side, og vores betingelse på dette område var dermed opfyldt. På dette område har der været en vældig bevægelse gennem de senere dage. Når man læser tilføjelsen til betænkningen, kan man konstatere, at det nu ikke længere kun er det konservative folkeparti, der ønsker dette, her understreges igen regeringens vilje til at forfølge dette standpunkt, her tilslutter centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti sig det samme standpunkt, og vi forstår på det radikale venstre efter det notat, man har udarbejdet, at man også dér er indstillet på dette. Det vil i virkeligheden sige, at man i dette folketing er meget tæt på at nå op på et flertal, som ønsker besparelser på de nævnte 5 mia kr. Det er det,

fremskridtspartiet, hvis det ikke ændrer holdning, inden vi går til den endelige afgørelse, i virkeligheden siger nej til.

Vi må her konstatere, at får forslagene ikke det flertal, de skal have, får vi igen en situation med et folketing, der ikke kan handle og heller ikke kan nå resultater på dette område. For dem, der har været med til spæredrøftelser gennem en række år i dette hus, tror jeg, at det efterhånden står klart, at de sparerunder, man starter, når en finanslov bliver forelagt i november måned, ikke har mulighed for at give provenuer af det omfang, der her er tale om. Dels er tiden ikke til det, dels er det ikke muligt på så sent et tidspunkt i virkeligheden at foretage så gennemgribende indgreb i en finanslov, at man når så store besparelser, men hvis dette folketing på nuværende tidspunkt accepterer besparelser på 5 mia kr., har man 11 måneder tilbage, inden en finanslov skal træde i kraft. Dermed har man også chancen for at foretage de virkelige grundlæggende ændringer, der skal til for at nå målet.

Det er i virkeligheden det, som fremskridtspartiet nu siger nej til, såfremt man ikke er parat til i sidste instans at gå ind for lovforslagene. Jeg mener, det må være meget vanskeligt for et parti, som har søgt at kaste sig op på spørgsmålet om skattelettelser, at sige nej til den slags ting, når tingene nu virkelig er i bevægelse.

Hr. Glistrup nævnte også spørgsmålet om parcelhusbeskatningen, og jeg skal hertil sige, at det kan vi selvfølgelig godt tage ind i denne diskussion, lige som vi kan tage alle andre ting ind i diskussionen. Der er efterhånden ikke det emneområde, som ikke er kommet til debat i forbindelse med disse afgiftsforslag. Det konservative folkeparti har gennem alle de måneder, hvor vi har diskuteret boligspørgsmålet, haft en klar holdning til parcelhuspolitikken. Der ligger forslag fra forskellige side i skatte- og afgiftsudvalget omkring dette, lige så vel som der ligger forslag om ophævelse af 2½ pct. afgiften. Det, det for os drejer sig om i denne forbindelse, er, at man når frem til at afgive